

شیکردنه‌وه و به‌راوردی مه‌ینۆشیی (ساقی و اباده‌وه‌ی هه‌یمن موکریانى له‌گه‌ڵ دوو ده‌قی مه‌ینۆشیی منوچه‌ری دامغانى) توێژینه‌وه‌یه‌کی به‌راوردکاریه

هه‌یمن کریم محمد صالح

مامۆستا له به‌شی زمانی کوردی، کۆلیژی په‌روه‌رده، زانکۆی هه‌له‌بچه، هه‌له‌بچه، هه‌ریمی کوردستان، عیراق

hemn.kareem@uoh.edu.iq

Hemn.karim@komar.edu.iq

مه‌ریوان حسین فرحان

مامۆستا له به‌شی زمانی کوردی، کۆلیژی په‌روه‌رده و زمان، زانکۆی چه‌رمو، سلیمانی، هه‌ریمی کوردستان، عیراق

عیراق

Marewan.husen@charmouniversity.org

پوخته

یه‌کیک له بابته‌ گرنه‌گان، که به‌رده‌وام په‌نگداوه‌یه‌کی زۆری له ئه‌ده‌بیاتی میلیه‌تاندا هه‌یه‌ بابته‌ی مه‌ینۆشییه، له مه‌ینۆشیدا شاعیران هه‌میشه له په‌سنی شه‌راب و کۆرپی شه‌رابنۆشان و خۆشیی ئه‌و دانیشته‌دان، ئه‌م جۆره ئه‌ده‌به له ئه‌ده‌بیاتی فارسیدا سه‌ره‌تا له‌لای رووده‌کی سه‌ریه‌له‌دا، به‌رده‌وام ده‌بیته، تالای دامغانی به‌لوتکه‌ ده‌گات، له ئه‌ده‌بیاتی کوردیشدا مه‌ی و شه‌راب به‌ واتا دنیاویه‌که‌ی له‌لای هه‌یمن موکریانى بابته‌یکى گرنه‌گ و هه‌میشه‌یه‌یه له شیعره‌کانیدا و هه‌ر له‌به‌ره‌مان مه‌به‌سه‌ته‌ له‌نیو شاعیرانی کورددا (هه‌یمن)مان هه‌له‌بژارد، ئه‌وه‌ی جێی په‌سیاره‌ بۆ ئیمه‌ی توێژه‌ر له‌م توێژینه‌وه‌یه‌دا تابه‌تمه‌ندییه‌ هاوبه‌شه‌کانی هه‌ردوو شاعیره له‌ هه‌ئینه‌وه‌ی ئه‌م جۆره هه‌نراوه‌یه‌دا و به‌کاره‌ینانی مه‌ی و شه‌رابه‌ بۆ چۆنییه‌تی ئازادبوونیان له سه‌ختیه‌کانی ژبان و چۆنییه‌تی چێژه‌رگرتنیان له‌ مه‌ینۆشیی و مه‌یخانه و کۆرپ و مه‌جلیسی مه‌یخوران، واته‌ ئه‌م دیارده‌یه‌ لای هه‌ردوو شاعیر چۆن په‌نگیداوه‌ته‌وه‌؟

زانباریه‌کانی توێژینه‌وه‌

به‌رواری توێژینه‌وه‌:

وه‌رگرتن: 2022/3/13

په‌سه‌ندکردن: 2022/6/30

بلاو کردنه‌وه: به‌هار 2023

Keywords: Wine, Drinking, Hemn Mukriani, Menuchhri Damghani.

Doi: 10.25212/lfu.qzj.8.1.22

ئەم توێژینە وەهە وەلەدات بە شێوەیەکی وەسفیی - شیکاریی بەراوردی شیعریکی مەینۆشیی (هێمن موکریانی) و دوو شیعری (منوچەری دامغانی) بکاتە کەرەستەى لیکۆلینە وەکەى، ئەنجامەکەشى ئەو دەخاتەرپوو، کە پیاوەلەدان و پەسنی شەراب لە بێربردنە وەهە کێشە و کاری دنیاى پراوە و ئاسوودەبوون و پەسنی گەشتن بە دلخۆشى و چێژ و پەربینە وەهە خەمەکان لە تاییەتمەندییە لێچوو وەکانى شیعری مەینۆشیی ئەم دوو شاعیرە یە.

پێشەکی

مەنۆچەهرى پیاویکی شادو کامەران و خۆشگوزەران بوو، لە ستایشى مەى و کۆرى مەخۆراندا شیعری زۆرى هۆنیووتەو، ئەمەش نیشانەدرى حەزى زۆرى پیاویکە بۆ مەى و حەزى هەمیشەى ئەو بۆ مەى و شادى ژيانى راستەقینەى پیاویکی هەمیشە مەستە، پێدەچیت هەر ئەم زیادەرپەووبیە لە خواردنە وەهە مەیدا هۆکاری زوو مردنى بووبیت، مەنۆچەهرى شاعیرى دەرباربوو و لە دەرباردا ژيانى بەسەربردوو، ئەو میر و کاربەدەستانەى ئەو سەردەمەى دەربار ئارەزوویەکی زۆریان بۆ شیعری عەرەبى هەبوو، ئەویش خۆى وەک عاشق و دیوانەى شیعری عەرەبى نیشانەدات. قەسیدەکانى بە ناوى شاعیران و ئەفسانەکانى عەرەب لە سەر کێشى عەرەبى ئەنەخشینیت، قەسیدەکانى بە روونى چالیکەرى قەسیدەکانى شاعیرانى عەرەبى پێوەدیارە، شیعەرەکانى زیاتر لە ژێر کاریگەرى شاعیرانى عەرەب بە تاییەتى (ابو نواس و امرءالقیس) دا بوو، چونکە ئەو دوو شاعیرەش زۆر کات مەست بوون، ئەمیان خۆشویستوو، مەنۆچەهریش خۆشەویستیەکی زۆرى بۆ شیعری کەسایەتى ئەو دوو شاعیرە هەبوو، بۆیە لاسایانى کردوو و تەو، واتە ئەم دوو شاعیرەى عەرەب کاریگەرییەکی تەواویان لە سەر شیعەرەکانى مەنۆچەهرى هەبوو، لە ئەنجامدا دەتوانین بڵین، کە مەنۆچەهرى بابەتى زۆرى شیعری جیاوازی لە شاعیرانى عەرەب وەرگرتوو، لە نێو شیعەرەکانى خویدا بە کاریهێناوە بە تاییەت ئەو شاعرانەى، کە دەچنە خانەى مەینۆشیی و ساقینامە وە. (خسروى، ۱۳۸۶: ۱۰۷-۱۰۸).

هێمن موکریانى، لە بنەمالەیهکی دیندار و شێخزادە و خاوەن سەرۆت و سامان، چاوى بە دنیا هەلھێناوە، بەلام شاعیر ئەم رێگەیهی هەلنەبژاردوو و چەندین قۇناغى سەختی لە ژياندا بریوو و بە چەندین هەوراز و نشیودا تێپەرپوو، ئەگەر شاعیر رێچکەى باووباپیرانى بگرتایە، پێدەچیت تووشى

ئه‌و ته‌نگوچه‌لامانه‌ی رۆژگار نه‌بووایه، ئه‌گه‌ر هه‌مان پێشه‌ی شاعیریش هه‌لب‌زاردایه ناوه‌رۆک و وێنه‌ شاعیرێکانی زۆر جیاوازتر ده‌بوون له‌و نموونانه‌ی، که ئیستا بوونه‌ته ناسنامه و بابته‌ی شاعیری، ئه‌مه‌ش نیشانه‌ی ربه‌تکردنه‌وه‌ی ژینگه‌ی خێزانی شاعیره و به‌رپه‌رچی ئه‌و باگراوه‌نده دینییه‌ی خێزانه‌که‌ی داوه‌ته‌وه، که ویستووایه (هێمن)ی پێ بارگاوایی بکه‌ن، وه‌ک شاعیر له‌ یاده‌ورییه‌کانی ژیانیدا ده‌لێت: ((بام که خه‌ت و ئینشای منی دیت، گوته‌ی رۆله‌ بوویه میرزا و خویندنی مه‌درسه به‌سه‌ بچۆ مه‌درسه‌ی دینی بخوینه و جیی مه‌لای چۆری بگره‌وه، زۆرم پێ ناخۆش بوو)). (دیوانی هێمن موکریان، ٢٠٠٥:٤٢)

هێمن چه‌ندین بابته‌ی شاعیری له‌ ده‌قه‌ شاعیرییه‌کانیدا ده‌بینرێت، زۆر کات له‌ قه‌سیده‌یه‌که‌دا زیاتر له‌ بابته‌تیکه‌ به‌کارهێناوه، سه‌رباری جوان په‌رستی و وه‌سفی قه‌دوبال‌ا و دووری و داپ‌ران و ئاهوچه‌سه‌رت هه‌لکێشان بۆ دوله‌ره‌که‌ی و پیاه‌لدان به‌ جوانییه‌کانی کێژی کورددا، خه‌می نه‌ته‌وه و نیشتیمان و مرۆفدۆستی بوونه‌ته هه‌وینێ به‌شیکه‌ی زۆر له‌ شاعیره‌کانی و زۆر راستگۆیانه و به‌بێ گۆیدانه ته‌مه‌ن و کلتوری کۆمه‌لگا‌که‌ی رازونیا‌زی دلی به‌یانکردوه، له‌ رووی پوو‌خسار و بابته‌ی شاعیری و قه‌لبه‌وه که‌وتووته ژێر کاریگه‌ری شاعیرانی فارسه‌وه، ئه‌وه‌ی جیی باسه‌ له‌م تووژینه‌وه‌یه‌ی ئیمه‌دا زیاتر تیشک‌خستنه‌سه‌ر دیوانی ناله‌ی جودایی و به‌ تاییه‌ت قه‌سیده‌ی (ساقی و اباده‌وه‌ی)، شاعیره، شاعیر له‌م قه‌سیده‌یه‌دا که‌وتووته ژێر کاریگه‌ری شاعیری فارسییه‌وه، به‌ تاییه‌ت (مه‌ولانا جه‌لاله‌دینی رۆمی)، به‌ تاییه‌تیش له‌ رووی به‌یانی حالی خودی شاعیره‌وه له‌ هه‌ندیک جێشدا بۆ پالشتی و زیاتر سه‌لماندنی دۆخی خودی شاعیر وه‌ک به‌لگه‌ شاعیرێکی (مه‌ولانا) دینینه‌وه و له‌ رووی کیشیشه‌وه کیشی عه‌رووزی و ئه‌و ده‌ریایانه‌ی هه‌لب‌زاردوه، که زیاتر شاعیرانی فارس په‌یره‌ویانکردوه، بابته‌ی مه‌ینۆشیی یه‌کیکه‌ له‌ دیارترین ده‌قه‌ شاعیرییه‌کانی شاعیر و به‌ ئاشکرا ئاماژه‌ به‌ مه‌ی و شه‌رابی دنیا‌یی ده‌کات، که ئه‌مه زۆر به‌ ده‌گه‌من له‌ شاعیری ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی شاعیرانی کوردیدا ده‌بینرێت، هه‌رچه‌نده له‌وه‌وه‌پێش شه‌راب له‌ ئه‌ده‌بی کوردیدا بوونی هه‌بووه، به‌لام به‌و مانا عی‌رفانییه‌ی، که له‌ شاعیره‌کانی حافزی شیرازی و مه‌ولانادا وینێی مه‌عشوقه‌یه‌کی راسته‌قینه‌یان ده‌به‌خشی.

نووسینی ئه‌م قه‌سیده‌یه‌ی (هێمن) سه‌رچاوه‌ی ئیله‌هامه‌که‌ی ده‌گه‌رپێته‌وه بۆ ته‌نیا‌یی و دوورولاتی و پێپیی له‌ خه‌می خودیی و گه‌له‌که‌ی، مه‌ستییه‌ک سه‌راپا شاعیر داگیرده‌کات، به‌ ١٠٩ دێره‌شاعیر قه‌سیده‌یه‌ک بنووسیت، که ببێته ناسراوترین ده‌قی شاعیر، ده‌قیکه‌ هه‌له‌اتن له‌ مه‌رگ و کۆلنه‌دان، پڕ له

وهسفی مه‌ی و مه‌یخانه و هه‌لچوون و په‌نابردن بۆ ساقی و باده، بنیادنانی ده‌قیق له‌سه‌ر بنه‌مای دوو‌الیزمیه‌ت و له‌ کۆتاشدا هه‌موو دو‌الیزمه‌کان یه‌کبگرنه‌وه.

1_ توێژینه‌وه‌کانی پێشوو:

ئهو توێژینه‌وه‌کانی، که تایبه‌تن به مه‌ینۆشیی له ئه‌ده‌بی فارسی و بابته‌ه شیعرییه‌کانی (منوچه‌ری دامغانی) بریتین له:

ابن په‌سول (1385) له توێژینه‌وه‌یه‌کدا به به‌راوردی مه‌ینۆشیی عه‌ره‌بی و فارسی (پوودکی و ابو نواس) دوا‌ی باسکردنی کاریگه‌ریی ئه‌ده‌بی فارسی به ئه‌ده‌بی عه‌ره‌بی و ئاماژه به تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی پوودکی له‌م زه‌مینه‌یه‌دا و مه‌ینۆشیی ئه‌بونواس و پوودکی، به هینانه‌وه‌ی به‌لگه و گه‌واهی شیکاریی به‌راوردکردوو، له کۆتایشدا چۆنییه‌تی کاریگه‌ربوونی شاعیرانی فارسی به شاعیرانی عه‌ره‌بی نیشانداوه.

مرادیانی (1388) له کۆتایی نامه‌ی ماسته‌ره‌که‌یدا له‌ژێر ناوینیشانی (بررسی ومقایسه‌ی ابن فارض مصری و حافظ شیرازی) دا له‌م لیکۆلینه‌وه‌یه‌دا به‌ش‌ه‌کان و چۆنییه‌تی دروستبوونی شیعری مه‌ینۆشیی و به‌ره‌وپێشچوونی ئه‌م بابته‌ه شیعرییه‌ی باسکردوو و ئاماژه‌ی پێداوه و دواتر (مه‌ینۆشیی عیرفانی ومعه‌نه‌وی) دوو شاعیری ناوداری فارسی و عه‌ره‌بی (ابن فارض و حافظ شیرازی) شیکردوه‌ته‌وه و لێی کۆلیوه‌ته‌وه، خاله‌هاوبه‌ش و جیاوازه‌کانی ده‌ستینیشانکردوو، ئه‌و که‌ره‌سته‌ شیعرییه‌کانی، که حافظ له‌م شاعیره‌ی وه‌رگرتوو ئاشکرای کردوو.

نه‌جارییان و که‌هده‌وی (1390) له توێژینه‌وه‌یه‌کدا به ناوینیشانی (نگاه شاعرانه رودکی و ابو نواس به خمريات) دوا‌ی باسیکی تیروته‌سه‌ل له‌سه‌ر جوانیه‌کانی مه‌ینۆشیی و په‌سنی مه‌ی به پشته‌سته‌تن به وێنه‌ی خه‌یال به تایبه‌ت لیکچوانده‌نه‌کان به‌راوردی که‌ره‌سته‌کانی (کاریگه‌ری مه‌ی، جوانپۆسی باده، برسکانه‌وه‌و پوناکی، خۆشه‌ویستی باده، ساقی، گۆپی مه‌ی خۆران، ئه‌ده‌بنامه.....)ی کردوو.

هێمن کریم (2021) له نامه‌ی دکتۆراکه‌یدا، له‌ژێر ناوینیشانی (مطالعه تطبیقی خمريات در دیوان حافظ شیرازی و دیوان ملای جزیردا) نامه‌یه‌کی به‌راوردیه‌ی باس له په‌نگدانه‌وه‌ی شه‌راب و مه‌ی و باده له شیعره‌کانی ئه‌م دوو شاعیره‌دا ده‌کات، مه‌ی و شه‌راب چۆن به‌کارهاتوون، کامیان که‌وتونه‌ته‌ ژێر کاریگه‌ری ئه‌ویتریان له مجازی و حه‌قیقی و به‌کارهێنانی شه‌رابه‌وه، هه‌روه‌ها دروست کردنی هه‌موو

وینه‌ خه‌یالیه‌کانی شاعیران له‌ رووی لیکچواندنه‌کانه‌وه‌ چۆن دروست کراون، پێژه‌ی به‌ کاره‌ینانی درکه‌ و خواستن و لیکچواندن و خوازه‌وه‌ خراوته‌ روو.

حمیدی (1393) له‌ نامه‌ی ماسته‌ره‌که‌یدا، له‌ ژێر ناوێشانی (نقد و بررسی خمی سزایی در دیوانهای رودکی، منوچهری، عطار و خاقانی) دا، ره‌نگدانه‌وه‌ی باده‌ و هۆگر بوونی له‌ شیعره‌ی ئەم چوار شاعیره‌دا، له‌ ژێر ناوێشانی وه‌ک: ماده‌کانی باده‌ و زیاده‌ره‌ویی له‌ باسکردنی باده‌، تایبه‌تییه‌کانی باده‌، یاسا و پێگاکانی تایبه‌ت به‌ باده‌نۆشی و..... پێشاندانی، دواتر وینه‌گه‌لێک، که‌ تایبه‌ت له‌ شیعره‌ی خاقانیدا هاتوو ده‌خاته‌ به‌ر باس و لیکۆلینه‌وه‌ و له‌ کۆتایشدا پێرستییک له‌ پیکهاته‌ی باده‌و جوهره‌کانی وه‌ک: باده‌، که‌ لای ئەم شاعیرانه‌ دروستکراوه‌ باسده‌کات.

به‌پێی ئەو به‌دواداچوون و گه‌رانه‌ی کردوومه‌انه‌ بۆ ئاشنا بوون به‌ بابته‌ی ساقینامه‌، یاخود، مه‌ینۆشیی له‌ ئەده‌بی کوردیدا و به‌ تایبه‌ت لای (هێمن)ی شاعیر، شتیکی ئەوتۆمان ده‌ستنه‌که‌وت، بۆیه‌ لێرده‌ا ئاماژه‌ به‌ چهند توێژینه‌وه‌ و نامه‌یه‌کی ئەکادیمی زانکۆیی ده‌که‌ین، که‌ تایبه‌تن به‌ شیعره‌کانی (هێمن) ئەوانیش بریتین له‌:

دکتۆر فه‌ره‌اد قادر که‌ریم، به‌ توێژینه‌وه‌یه‌ک له‌ گوڤاری (مجله‌ کلیه‌ الاداب) ی ژماره‌ (102) دا به‌ ناوێشانی (ره‌هه‌ندیی ده‌روونی له‌ شیعره‌کانی هێمندا) توێژه‌ر باسی ده‌رکه‌وتنی شاعیر له‌ و پایه‌ به‌رزهدا به‌ گشتیی و له‌ شیعره‌کانی ناله‌ی جوادیی به‌ تایبه‌تدا ده‌کات، توێژه‌ر ئاوپ له‌ ژبان و هه‌لسوکه‌وت و ره‌فتاری (هێمن) ده‌داته‌وه‌ و ده‌بیته‌ پێویستی باسه‌که‌ی، له‌ وێشه‌وه‌ به‌دوای چۆنیتی و چه‌ندیی ره‌نگدانه‌وه‌ی باره‌ ده‌روونییه‌ جیاوازه‌کان له‌ به‌ره‌مه‌ شیعریه‌کانیدا له‌ رووی سایکۆلۆجیه‌وه‌ و هۆکار و ئاکامه‌کانیان ده‌ستیشان ده‌کات، دواتر کاریگه‌ری شوکردنی یاره‌که‌ی هێمن به‌ پیاویکی ده‌وله‌مه‌ند و باره‌ ده‌روونییه‌ که‌ی ئەگه‌ر له‌ ده‌قه‌کانی پێشویدا ئەم بیره‌ به‌ شیوه‌یه‌کی ناراسته‌وخۆ ده‌ربرابیت، ئەوا له‌ ده‌قه‌کانی (ناله‌ی جوادیی، هیلانه‌ی به‌تال) دا به‌ ئاشکرا ده‌رده‌که‌ویت.

دکتۆر فه‌ره‌اد قادر که‌ریم (2019) له‌ (مجله‌ الاستاذ علوم الانسانیه‌ و الاجتماعیه‌) دا له‌ توێژینه‌وه‌یه‌کدا به‌ ناوێشانی (فیمینزم له‌ شیعره‌کانی هێمندا)، توێژه‌ر هێمن به‌ شاعیریکی نوێخوازی کورد ناوده‌بات، به‌وه‌ی بایه‌خیکی ته‌واوی به‌ ژن و کێشه‌و گه‌رفته‌کانی ژن داوه‌ و باوه‌ری ته‌واوی به‌ یه‌کسانی ژن و پیاو هه‌بووه‌، هه‌میشه‌ هانی ژنانه‌ی داوه‌ بۆ تیکۆشان له‌ پێناو فه‌راهه‌مکردنی ژبانیکی به‌خته‌وه‌ر و شاهانه‌دا، ئەمه‌ش به‌ ئامانجی پیکه‌وه‌نانه‌ی کۆمه‌لگایه‌کی دروست و پێشکه‌وتوو، بۆنه‌وه‌ی به‌ شیوه‌یه‌کی

زانستىبانه لهو دياردهيه بدوين، فيمينيزم له شيعرهكانى هيمندا دهبيت به دووبهش، بهشى يهكه م چه مكى فيمينيزم و پيگه زنى كورد، بهشى دووم بابته ناونيشانى توپزينه وه كه يه، تيشكخراوه ته سهر سى پرسى سهره كيبى په يوه ست به ژنانى كورد، له وانه: (چارشپو و نازادى ژن، خويندن، خهبات).

دكتور عوسمان دهشتى (2009) له توپزينه وه يه كه دا، به ناونيشانى (هيمن دهر بارهى ناوه پوكى سياسى و كومه لايه تى)، توپزهر له م باسه يدا ده گات به و نه جامه ي، كه هه رچهنده هيمن موكرىانى، پاشناوى موكرىانى له خو نابوو، به لام شاعيرى هه موو كوردستانه و بووه به سهرچاوه و ئينسكلوپيدى يه كى فراوانى نه ده ب و كلتور و فهرهنگى كوردى، جگه له بوارى شيعر، خاوه ن چهندين وتار و بابته ي په خشانيش بووه.

دكتور عوسمان دهشتى (2009) له ليكولينه وه يه كى تريدا، به ناونيشانى: (بنىادى ناوازو شپواز له ساقى نامه ي ناله ي جو دايدا)، كه ده لپت ساقى نامه جو ريكى نه ده بى روزه لايه تيه، هيمن له سهره تاي هه فتاكاندا به په پره و له نه ده بى فارسيدا، تيكستىكى دريژى له و بابته هه نيوه ته وه، كه له نه ده بى كورديدا پيشينه ي نيه، نه م تيكسته زور لايه نى جوانكارى نه ده بى و هونه رى و زمانى تيدا يه، كه مايه ي سهرنجدان و ليكولينه وه ن، نه م باسه هه ولپكه بو روشناى خستنه سهر چهن لايه نيكي نه و تيكسته، به تايهت له روانگه ي و اتا و بابته ي نه ده بى و هونه ره كانى كيش و ناواز و بنىادى زمان و شپواز وه، ناله ي جو داى له باره ي جو رى نه ده بيه وه (ساقى نامه يه)، ساقى نامه خو تيكستىكى ليريكى يه، له باره ي ته كنيكه وه له سهر قالى جووت سهر وا (مه سنه وى) به زورى له سهر كيشى (موته قارىب) داده مه زريت، (موترب و ساقى) له وينه ي (سهنكى سه بوور) ده يان دوين و دهردى دلى خو بويان هه لده رپريت، نه م تيكسته ي له ژير كاريگه رى (مه سنه وى مه عنه وى) يه كه ي مه ولانا جه لاله دىنى روميدا نووسيوه.

2- مهى و مهى خواردنه وه له رووى تيورييه وه:

مهى له نه ده بياتى فارسيدا، دواى به هيزبوونى ده سه لاتی سامانىيه كان و گرنگيدان يان به زانست و هونه ره جيا وازه كانى شيعر و نه ده ب، شاعيران كه وتته هاتوو چوى دهر بارى سامانىيان و له سهر بابته ي جياواز شيعريان ده نوسى، يه كيك له و جو ره شيعر و نوسينانه ي، كه زور فراوان و گه يشته لوتكه و

راسته وخۆ قهرزارى ئەدهبى عهره بيبه، بابته تى شيعرى مهى و مهينۆشيبه، تا ئەو راده بهى هه نديك كه س پييانوايه، كه شيعرى مهى و مهينۆشيبى فارسى ته واو له عهره به وه وهرگيراوه. يه كيك له بهرچاوترين تايبه تيبه كانى شيعرى ئەو سه رده مه، له سه ر خۆشگوزهرانى و كامه رانى و به خۆشى ژبانى زۆرىك له و شاعيرانه يه، كه زۆريان ئەو ژيانه يان به رپيكرد و ئەو كه شه وه واى خۆشگوزهرانى و كامه رانى به له نيو شيعره كانياندا دوور له بيزارى و دلته نگی ره نگیدا وه ته وه و به هۆنراوه نيشانپاندا وه، له نيو بابته ئەده بيبه كانى سه دهى يه كى فارسى زياتر (په خشان و هۆنراوه) بهرچاوده كه ويئت.

سه ربارى بوونى رپيگرى ئايين و ئايينزانان جه زنى مهى و يادى مه ستى به رده وامى هه بووه، شاعيران بى هيج ترسيك ئادابى ئەم رپوره سمه يان به شيعر له نيو كۆرى گه وه رى پياواندا سازكردوه، له ئەنجامه كانى شيعرى ئەم دوو سه رده مه تافيكردنه وهى جۆره كانى شه رابنۆشين و دلدان به كچانى ناو رهز و ساقى و خۆشگوزهرانى به رده وامه كانى و رپوره سمه كان له ژير ناو نيشانى مهينۆشيبى، يا ساقينامه دا رپكده خرا.

به هۆى كاربگه رى ئەده بياتى عهره بى له سه ر فارسى، يه كيك له جۆره كانى ئەده بى، كه بابته مهينۆشيبه هاتوه ته ناو ئەده بياتى فارسى وه، كه باسكردنه له باده و مه ستى و مهى، هه له به ته ئيرانى به كان له گه ل مهى و باده دا په يوه ندييان بۆ پيش ئيسلام ده گه رپته وه، باده له نيو ئيرانى به كاندا جيگه ويپگه تايبه تى هه بووه (حميدى، ۱۳۹۲: ۱۴)

مهينۆشيبى، سه ربه خۆ له گه ل تاك مانا و فۆرمى تايبه ت له شيعرى فارسىدا له لای روودكى (۳۹۲ ك) ده ستپيده كات، مهينۆشيبى روودكى له رووى ناوه رپوك و قابله وه كيشى فه ره نگی و كۆمه لايه تى به سه ر شيعرى رووده كيبه وه زاله، هه روه ها ژينگه يه كى ته واو شادوره سه نى ئيرانى، له شيعره كانيدا به ديده كرپت، ئەگه ر ليكچواد نيكى وا هه بيت له نيوان شيعرى روودكى و ئەبوونه واسدا، ئەوا په يوه ندى به سونه ته كۆمه لايه تيبه كانه وه هه يه، كه رپشه كلتورىكى هاوبه ش له نيوان ميلله تى هه ر دوو شاعيردا هه يه، هه له به ته شاعيرپكى وه ك منوچهرى دامغانى (۴۳۲ ك) به ته نها له ژير كاربگه رى شيعرى عهره بيدا نه بووه، سه ره راي ئەوهى له شيعرى مهينۆشيبىدا سوډيكى زۆرى له ئەده بياتى عهره بى وه رگرتوه، له هه مانكاتدا چاوليكه رى روودكى شاعيرى كرووه له شيعره مهينۆشيبه كانيدا به سوودوه رگرتن له قالب و ناوه رپوكى شيعرى ئيرانى (زرين كوپ، ۵۱: ۵۱۳۳۱).

قالبه شیعرییه باوهکانی شیعری مهینۆشیی، تا سه دهی شه شه می کۆچی زیاتر بریتی بوون له (قه سیده، غه زهل، مسمط، پارچه، دوو بهیتی)، له شیعری مه سنه و بییدا وهك (شاهنامه، گرشاسب نامه، وهیس و پامین، پینجینه کانی نیزامی)، ههروه ها ئه مانه و نموونه گه لیککی به ربلاوتریش له چوارچیهی واقیعی و داستانه کاندای ده بینریت، تا ئه م کاتهش به شیوهیه کی ئاسایی له ئه ده بی فارسیدا قسه له سه ر مه ی راسته قینهیه، که نو شه کرایت و یهک واتای ههیه، به لام به هاته ناوه وهی عیرفان بۆ ناو شیعری فارسی، شه راب و جۆره کانی مه ی، واتای خوازه، درکه، خواستنی عیرفانی و ئه ده بییش له خۆده گریت، مهینۆشیی به مه به ستیکی ته واو عیرفانی، ئه و واتایه ده گه یه نیت، که له غه زه لیات و مه سنه ویی، وهك (سه نایی و عه تار و مه ولانای به لخی) دا ده بینریت، ئه م رپچکه یه به رده و امیی ده بییت، تا سه رده می شاعیرانی هاوچه رخ، لای شاعیرانی وهك فروغ فروغزاد، مه دی اخوان سالس و نادرنادر پور... هتد. باسی شه راب و مه ی و مه یخانه به فراوانی بینراوه، به لام ئامانج له شیعری هاوچه رخدا، زیاتر کۆمه لایه تی و سیاسیه.

مهینۆشیی له ئه ده بی کوردییدا له لای شاعیرانی کلاسیک به واتا عیرفانییه که ی به واتای مه ستیی و چوونه خه لوه ت و دا بران له شته پووچه کانی دنیا رهنگی داوه ته وه، له ژیر ناو نیشانی ساقینامه دا بووه ته یه کیک له با به ته شیعرییه کانی شاعیرانی عیرفان و سۆفییزم، ساقینامه نموونه ی ئه و ئه ده به به رزه یه مرۆف له رپکخراویک کۆده کاته وه و مه ستی خودایی ناسنامه یان پیده به خشییت. سه ره تای ساقینامه له ئه ده بی کوردییدا ده گه رپته وه بۆ مه لاپه رپشان (1356_1421)، که کۆنترین شاعیری کورده به دیالیکتی گۆرانیی شیعری دانابیت و له ساقینامه که یدا ئه و ناوه رۆکه شیعریانه ی، که هه لگری با به تی سۆفییزم له چوارچیه ی شیعری ئاینی یارسان چوو بیته ده ره وه، یه کیک له به ره مه کانی به ناوی (ساقی نامه وه)، شاعیر له م ده قه یدا په یه روه ی ئایینزانی شیعه و بزوتنه وه ی (حروفیه) ی کردوو و ناوه رۆکی با به ته کانی شی به شیوه ی فیرکارییه و به ئاشکرا فه لسه فه ی لۆجیک و عیرفانیان تیادا به دیده کرایت و ده لیت:

ساقیا وهره په ی مه ستی سوو دم مه ستیه ن جامن که مه غزم باوه رۆ وه جۆش دونیا و مافیها
زیان ژهه ستی به م فه رامۆش
نه ژه و بادی به زم حه ریفان ره دم نه ی مینه لالا مه ستان مه جاز دپوهن مه س نه ن هه واپه رستان
موزه لیل خیره د حه ق په رس نه ن

3- کێلگەى مەى و مەى خوارندنەوہ:

ئەم بابەتە یەکیکە لەو بابەتە گرنگ و چالۆیکەرییانەى، کە لە شیعری کلاسیکی کوردیدا پەنگیداووتەوہ، لای شاعیرانى کلاسیک بەکارهاتووه، سویدیکی زۆریان لێوهرگرتووه، گرنگترین وشەکانى ئەم بوارە بریتین لە: (مەى، مەبخانە، ساقى، بادە، جام، قەدەح، خم، مەستی، سەرخۆش، خەيال، شراب، مدام.....) زۆربەى جار لەنیوان مەدلولى یەكەم و دووہمى ئەم وشانە پەيوەندییەکی ئایکۆنى لە ئارادانییە، زیاتر لە سەر بناغەى ڕاڤەکردن بەیەكەوہدەبەسترین، بەلام لە ھەمانکاتدا پەيوەندییەکی پارادیکماتیکى بەھیز لەسەر بنەمای کێلگە نیشانەییەکان سازدەکەن، یان دیننە ئاراوہ.

مەى و شەراب و پەنگدانەوہى لە شیعری کلاسیکی کوردیدا دەگەرپیتەوہ بۆ سەردەمى مەلای جزیری (۱۵۷۰-۱۶۶۰ز)، ئەگەر بێین بە وردیى لە ئەدەبیاتی کوردیدا باس لە رۆلى مەیخوارندنەوہ و شەرابنۆشیی بکەین، دەبیت ڕاستەوخۆ بۆ دیوانەکەى مەلای جزیری بگەرپیتەوہ، جزیری لە بەشیکى تردا ھەبوونی یار و گفتوگۆ و ماچی لێوی سورى یار بە مەرج دادەنیت بۆ ئارەزووکردن لە نۆشینى شەرابى سوور، ھەرەوھا وەلامە خیرا و بێ دوودلیبەکانیشى ھەر لەناو پرسیارکردنەکەدایە، نمونە شیعرییەکانى ئەوہ دەسەلمینیت، کە ناوہرۆکی فەلسەفیی لە شیعەرەکانى شاعیردا بوونی ھەبوو، تێروانین و جیھانبینییەکی سەربەخۆی ھەبووہ دەربارەى عیشق و جوانى بۆ ژیان. (سالار عمر، 62: 2014).

مامۆستا بوتى زفنگى دەلێت: (یەکیکی وەك مەلای جزیری توشى جەزبەییەکی خۆی و بایەکی شەمالى سۆفیانە بوو، بەشەرابى خۆشەویستی ڕاستەقینە سەرخۆش بووہ تاگەشتووەتە ئەم پلەییە لە عیشقى خودادا)، (رسول، ۱۹۹۰ : ۵۷)، بەپێى ئەو تووژینەوانەى لەسەر جزیری کراوہ، سەبارەت بە شەرابى حەقیقى و شەرابى دنیاى دیدوبۆچوونى جیاواز خراوہتەرۆو، بەلام بەشپۆھەبەکی گشتى (جزیری) لە ھەلبژاردنى ناوہرۆکی ساقینامە و دەرپرینی وشە و ئەو پەرزمانەى، کە پەيوەستن بە مەى و شەرابەوہ کەوتووہتەژێر کاریگەری (حافزى شیرازى)یەوہ، بەھەمانشپۆھەى حافز باسى لە مەستی و پیکھاتەکانى مەبخانە و ئامازەدان بە خەرابات و مەبخانە کردووه، بە شپۆھەى بالآ روانیووہتیبە

شهراب و پهگهزهکانی، وتهی پیری عهشقی مهیخانهی بهسه ره موو ریبازهکاندا سهرخستوو و گیانی پاک و دهروونی پاک له نۆشینی شهرابدا دهبینیتتهوه.

له دونیای عیشق و خۆشهوبستییدا مهی، یان شهراب پهزمی مهستی و سهرخۆشی و فهرامۆشکردنی هه موو ئه و شتانهیه، که مرۆف له مهعشوقهکهی دووردهخاتهوه، له راهی مهی و بادهدا عهشق، یان عهشقی ئیلاهی ئهوهیه، که جگه له مهعشوقهکانیان هیچ شتیکی تر له ناو دلی عاشقدا نههیلت، مهی و شهراب، که ههستی بیهۆشی دینیت وهك پهمزیک له عیرفاندا بهکارهاتوو، وهك مهسهلهی فهرامۆشکردن و ازهینان له هه مووشت، بۆیه له مانگی په مزاندا، که خواردن و خواردنهوه حهرامه ئه م مهیه بووته مهی دلگیری شاعیران و ئه ویش بۆسه یان بۆناوتهوه، کهی په مزان ته واوبیت و له خه موخه فهتی دووری شهراب و مهی پزگاریان بیت، جا بۆیه ئه و پۆزهی که به یانییه کهی جهژنه لای شاعیران زۆر گرنگه هه رکه ئه و پۆزهی مانگه رده که ویت و خه لکی ده بیینن ئه مه موژدهی ئه وهیه، که ئیتر په مزان ته واوبوو، بۆیه شاعیر شاگهشکه ده بیت، روو له پیاله و مهی دهکات، روو له وهش دهکات، که پیاله مهی وهبیر ده بینیتتهوه، لیره دا برۆ هیلالی ساقی، یان مهعشوقه کهی، که وهك هیلال که وانهیه، وهك دهورو بازنه ی پیاله شهراب وایه و شهرابی وهبیر ده بینیتتهوه، خوره مشاهی ده لیت: له وانهیه هه ندی بلین که ئه م مهی عیشقه هه مان مهی عاریفانهی مهعنه ویه که له وه لاما ده لیت: به لی باده و شهرابی ئه وتۆ له گه ل مانگی په مزان زۆر ده گونجیت. (روندی، 2004: 455).

ملای جزیری ده لیت:

عیده و دا عالمی بانگ صه فایی خاص و عام نه و ئه برۆ نومانن چۆ ژ به ره عور و غه مام
ماهی

خوهش ب دۆر جامی اشارهت کر هیلالی ساقیان ما هتا بین زوه ره سیما چارده ها سالی ته مام
ملای جزیری، 1393: 432.

واته هه وره کان له سه ر مانگ نه مان لادران، مانگ بینرا مه بهست ئه وهیه، که به بینینی یار برۆی باریکی یار بینرا په ردهی خه فهت و خه م لادران و چیژهات و برۆی هیلالی ساقیه جوانه کان لیره ئاماژه به مهی دهکات، که ده لیت کاتی پۆزوو کردنه وهیه، واته به ربانگ کردنه وه، رهنگ و ئاواز و قولتهی فنجان و جام و پیاله نه غمه و سه دای بهرز بوویه وه، بۆیه ملا هیلال ساقی هیناوه.

ئهم باسه له شیعری شاعیرانی کلاسیکی کرمانجی ناوه‌پرستیشدا به‌رده‌وامی ده‌بیت، به‌لام به‌ئامازه‌کردن به‌ وشه‌ی مه‌ی و شه‌راب و قه‌ده‌ح و په‌گه‌زه‌کانی مه‌ینۆشیی له‌ وه‌سفی به‌هار و چواندنی وینه‌ شیعرییه‌کاندا به‌ تایبه‌تی له‌ لای (نالی و وه‌فایی)، له‌ شیعری نوێی و هاوچه‌رخ‌ی کوردیشدا، جگه‌ له‌ و ساقینامه‌یه‌ی (هیمن) هیچ ده‌قیکمان به‌رچاو نه‌که‌وتوو، که‌ تایبه‌ت بی‌ت به‌م بابته، (هیمنی) هه‌ست ناسک له‌ ئاواره‌یی و دووره‌ نیشتمان و خۆشه‌ویستدا شه‌رابی مه‌ستی و بی‌خودی سه‌ریکپشاه و ده‌نگی سه‌مای یاران و هه‌له‌په‌رکپی عیشق و ئازادی ولات ده‌نگیکه، که‌ گوێیه‌کانی بزگینیتته‌وه و به‌ پیچه‌وانه‌ی شاعیرانی پێش خۆیه‌وه‌ بیته‌سه‌ر باسی خواردنه‌وه‌ی مه‌ی و شه‌راب و پوواینی بۆ ساقی و بانگه‌پشتکردنی مه‌یخۆران بۆ مه‌یخانه، په‌هه‌ندیکی سیاسی و خۆشه‌ویستی دنیا‌ی سه‌راپای قه‌سیده‌که‌ی داده‌پۆشیت، به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی بنه‌مای تیۆریی ئهم تیۆزینه‌وه‌یه، پشت به‌ستنه‌ به‌ ئه‌ده‌بی به‌راوردی به‌ سووده‌رگرتن له‌ هه‌موو قوتابخانه‌ به‌راوردیه‌کان، که‌ نوێترین شیوازی کارکردنه‌ له‌ بواری ئه‌ده‌بی به‌راوردیدا، له‌ ئه‌م‌پۆدا زۆربه‌ی توێژه‌رانی جیهان به‌م شیوازه‌ کارده‌که‌ن بۆئه‌وه‌ی خۆیان سنوردار نه‌که‌ن له‌ چوارچۆیه‌ی یاسا و رێساکانی یه‌ک قوتابخانه‌ی ئه‌ده‌بی به‌راورددا.

٤- شیکردنه‌وه و هه‌سه‌نگاندن:

منوچه‌ری دامغانی یه‌کیکه‌ له‌و شاعیرانه‌ی، که‌ مه‌ینۆشیی پانتاییه‌کی زۆری له‌ شیعره‌کانیدا داگیرکردوه، له‌م به‌شه‌ماندا سه‌ره‌تا تیشکده‌خه‌ینه‌سه‌ر چۆنیتی به‌کاره‌ینان و شیکردنه‌وه و هه‌سه‌نگاندنی بابته‌ی مه‌ینۆشیی له‌ هه‌ردوو ساقینامه‌که‌ی منوچه‌ریدا.

١/١/٤ چۆنیتی گه‌یشتن به‌ باغی په‌زی ترئ:

شاعیر سه‌ره‌تا سوپاسی خوا ده‌کات، که‌ مانگی پایز هاتوو، چونکه‌ له‌م مانگه‌دا واده‌ی ترئ په‌سان و دروستکردنی شه‌رابه و یه‌که‌م هه‌نگاوانه‌ به‌ره‌و په‌زی ترئ، له‌ ئیراندا قیستیقالی تریش له‌ وهرزی پایزدا ئه‌نجامدراوه، هاتووچۆی رینگای باغ و زۆر بوونی ترئ به‌ رینگای کایشان ده‌چوینیت، چونکه‌ ترئ هه‌ینده زۆر بووه‌ ته‌واوی رینگای باغه‌کانی گرتوو، شاعیر هه‌ینده عاشقی گه‌یشتن به‌ باغ و پیاه‌لدانی داری میو و ترئ بووه، گه‌لا‌ی داری میوی به‌ په‌لکه‌زێرینه‌ چوواندوه و ده‌نکی تریکه‌ش به‌ مرواری و ناوکی تریکه‌ به‌ کافوریک‌ی بۆنخۆش.

اين راه رز ايدون چو ره كاهكشانست
در قوس قزح خوشه انگور گمانست
در كيسه يكي بيضه كافور كلانست

از بسكه درين راه رز انگور كشانند
چون قوس قزح برگ رزان رنگبر نكند
آبى چو يكي كيسگكى از خز زردست

(منوچهرى، 1338: 7)

2/1/4 چۆنئيتى به‌ده‌سته‌ينان و په‌روه‌ده‌كردنى ترى:

منوچهرى له جياتى به‌رسيله وشه‌ى منالى ترى به‌كاردئينيت، چونكه په‌روه‌ده‌كردن و گه‌وره‌كردنى ترى بۆ دروستكردنى شه‌راب لاي شاعير هينده به بايه‌خ بووه، له‌گه‌ل جگه‌رگۆشه‌كانيدا جياوازى ناكات، هه‌رچيش له باره‌ى ئەم بابته‌وه و تراوه په‌تيده‌كاته‌وه، ترى په‌شيش به ژنيكى ره‌شى بۆنخۆشى گرانبه‌ها داده‌نيت و دئته‌سه‌ر باسى چۆنئيتى پيگهاته‌ى جه‌سته‌ى تريكه، تا له خه‌م دهره‌ويته‌وه و به‌رگى تريكه به گيانى مرؤف داده‌نيت و سى ناوكه‌كەشى به خاوه‌نى سى دل، خرى و شيوه‌ى تريكه به شووشه‌ى عه‌تر و ئاوى ناو تريكه‌ش به عه‌تر ده‌چوئينيت، ره‌شى رووخسارى تريكه‌ش به په‌نگى مانگ ده‌چوئينيت، ئەمه‌ش ده‌گه‌رپته‌وه بۆ ئەو باوه‌رپى، كه مانگ له راستيدا ره‌شه، به‌لام تيشكى خۆر په‌نگى مانگى پوناكردووه‌ته‌وه، شاعير په‌روه‌ده‌كردن و به ده‌سته‌ينانى ترى بۆ شه‌راب هاوشيوه‌ى مرؤف و گيانله‌به‌ران، ئەندامانى جه‌سته‌ى پييه‌خشيوه، به‌پيى رۆژگار له گه‌وره‌بووندايه و پيى وايه، كه گيانى ترى له ناو دليدا نييه، به‌لكو سى دل‌كه‌ى ترى كه‌وتووته كه‌نارى گيانيه‌وه و دهره‌اويشته‌كانى ترى له برى بۆنى ناخۆش ميسك و عه‌نهر بلاو ده‌كه‌نه‌وه.

كاین هر صفتی در صفت او هزیانست
و او را شکمی مهچو یکی غالیه دانست
وین هر سه دل او را از سه پاره ستخوانست
و او را ستخوانی دل و جانست روانست
همرنگی یکی لاله که در لاله‌ستانست
چون بوی خوش غالیه و عنبر و بانست
زیرا که سیاهی صفت ماه روانست

اکنون صفت بچه انگور بگویم
انگور بکردار زنی غالیه رنگست
اندر شکمش هست یکی جان و سه‌تا دل
گویند که حیوان را جان باشد در دل
جان را نشنیدم که بود رنگ، ولی جانش
جان را نبود بوی خوش و بوی خوش او
اگور سیاهست و چوماهست و عجب نیست

(منوچهرى: 8)

٣/١/٤ له سه‌ربوون و له‌پيشبوونى ترى و شه‌راب:

شاعير ترى له سه‌رووى هه‌موو پيرۆزيبه‌كانه‌وه داده‌نيت و فه‌زلى ئه‌داته‌سه‌ر هه‌موو بوونه‌وه‌ر و په‌رجووه ئايئييه‌كانيشدا، ليره‌دا نموونه‌ى (حه‌زره‌تى مه‌ريه‌م) و دووگيان بوونى ديئيته‌وه، كه چۆن له رپڭه‌ى ده‌مه‌وه دووگيان بووه، به‌لام شاعير دووگيانبوونى ترى له سه‌رتر ده‌زانيت، چونكه پييوايه، كه تريش هاوشيوه‌ى (مه‌ريه‌م) شووى نه‌كردوووه و دووگيانبووه، خپى و پپئاوى و گه‌وره‌بوونى ده‌نكى تريى به دووگيانى ئافره‌ت چواندوووه و هاوشيوه‌ى مه‌ريه‌م، تريش به‌بى هاوسه‌رگيرى دووگيانبووه، به‌لام مه‌ريه‌م له رپڭه‌ى ده‌مه‌وه دووگيانبووه، كه چى ترى ده‌ميشى نيبه و دووگيانه، له هه‌مانكاتدا، به‌ره‌مه‌ى دووگيانى تريش له به‌ره‌مه‌ى دووگيانبوونه‌كه‌ى (مه‌ريه‌م) به گرنه‌تر ده‌زانيت، شاعير پييوايه كه (مه‌ريه‌م) كورپى بووه، به باوه‌رى مه‌سيحه‌كان (عيسا) رۆحى (خوای گه‌وره) بووه، به‌لام ترى، كه كه‌ره‌سته‌ى سه‌ره‌تايى مه‌ى و شه‌رابه‌ مایه‌ى خووشى كامه‌رانى و ئاسايشى هه‌موو خه‌لك و پاشايانى جيهانه، له رووى دژايه‌تيكردن‌په‌سه‌وه ترى و شه‌راب به گه‌وره‌تر داده‌نيت، چونكه كه‌سى گه‌وره دووژمنه‌كانيشيان گه‌وره و به‌هيزن و كه‌سى لاواز ناتوانيت دژايه‌تى به‌هيزه‌كان بكات، شاعير به‌رده‌وام ده‌بيت له سه‌ر ئاماژه‌كردن به داستانه‌كه‌ى (عيسا) و نموونه‌ى دژايه‌تى يه‌هه‌وده‌كان ده‌كاته به‌لگه‌ى باسه‌كه‌ى به‌وه‌ى، كه كۆمه‌ليكى كه‌م كه‌وتنه دژايه‌تى (عيسا) هه‌وه، به‌لام ته‌واوى موسلمانان، كه زۆرترين پيژه‌ى ئايئين له جيهاندا، كه‌وتوونه‌ته دژايه‌تى ترى و شه‌رابه‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا شه‌راب خۆراگر و به‌هيزتره، چونكه (عيسا) له ئاسماندايه و دروستكراوى مرۆفه‌كان ده‌پاريزيت، به‌لام شه‌راب له ده‌ستى پاشا و سه‌ردارانى زه‌ويدايه.

او نوز يكي دختركى تاز جوانست بى شوى
وين قصه بسى طرفه‌تر و خوشتر از آنست
اين دختر رز را، نه لبست و نه دهانست
آبستنى دختر انگور به جانست
وين راح خداوند همه خلق جهانست
در كشتن اين، قصد همه اهل قرانست
بر دست اميران و وزيرانش مكانست

عيبيش جز اين نيست كه آبستن گشته‌ست
شد آبستن، چون مريم عمران
زيرا كه گر آبستن مريم به دهان شد
آبستنى دختر عمران به پسر بود
آن روح خداوند همه خلق جهان بود
گر قصد جهودان بد در كشتن عيسى
آن را به سماوات مكان گشت و مر اين را

(منوچه‌رى: ٨-٩)

4/1/4 شه‌راب وه‌ک سه‌رچاوه‌ی کامه‌رانیی و ته‌ندروستی شاعیر:

وته‌یه‌کی باو له‌ کۆنه‌وه‌ لای ئێرانییه‌کان هه‌یه، که ده‌لێت شه‌راب مایه‌ی مانه‌وه‌ی مرۆڤه‌ به‌گه‌نجی و جوانیی، شاعیریش خۆشیی و شادیی و کامه‌رانییه‌کانی ژیا‌نی ده‌به‌ستێته‌وه‌ به‌ بوونی مه‌ی و شه‌رابه‌وه‌، له‌م جیهانه‌دا به‌ نزیکترین دۆست و هاوڕێی خۆی ناوده‌بات و هاوشیوه‌ی عاشقیکی پر تامه‌زرۆی مه‌عشوق به‌ دوا‌ی شه‌رابدا ده‌گه‌رێت و ده‌لێت: جیگای من له‌گه‌ڵ جیگای تۆدایه‌ له‌ هه‌رکۆی هه‌وارت هه‌لداوه‌ ئه‌وه‌ باره‌گه‌وبه‌نه‌ی منیش له‌وێه، ئه‌مه‌ش حاله‌تێکی ده‌روونی لای شاعیر درووستکردوه‌، نیشانه‌ی ئالوده‌بوونی شاعیر دهرده‌خات، که به‌بێ مه‌ی و شه‌راب ناتوانیت ژیا‌ن بکات، سه‌رباری ئالوده‌بوونی شاعیر ئه‌وه‌مان بۆده‌ده‌که‌وێت، که منوچه‌ری له‌ ژیا‌ندا خۆش ژیا‌وه‌ و هه‌میشه‌ عه‌ودالی جیگای خۆش بووه‌ بۆ ژیا‌ن، چونکه‌ به‌شیوه‌یه‌کی گشتی جیگای مه‌یخۆرا‌ن جیگایه‌کی سیبه‌ر و ته‌نیوو له‌ سه‌وزی و باغ و چیمه‌ن بووه‌، له‌ کۆتاییدا شاعیر سوپاسی خوا‌ی گه‌وره‌ ده‌کات، که له‌م ژیا‌نه‌دا شه‌رابی پێبه‌خشیوه‌، چونکه‌ شه‌راب به‌ مایه‌ی ئارامیی رۆح و پاراستنی جه‌سته و خۆشییه‌کانی ژیا‌ن ده‌زانیت و ده‌لێت:

با تست همه‌ عیش تن و زیستن من	با تست همه‌ انس دل و کام حیاتم
آنجا همه‌ گه‌ باشد آمد شدن من	هر جایگهی کآنجا آمد شدن تست
آنجاست همه‌ ربع و طلول و آمد من	وانجا که تو بودستی ایام گذشته
کز تست همه‌ راحت روح و بدن من	ای باده‌ خدایت به‌ من ارزانی دارد

(منوچه‌ری: 69)

5/1/4 ره‌وینه‌وه‌ی غه‌م و په‌ژاره‌:

له‌ بابته‌ی مه‌ینۆشییدا منوچه‌ری هاوشیوه‌ی شاعیرانی تر شه‌راب به‌ مایه‌ی له‌ ناوچوون و ره‌وینه‌وه‌ی خه‌مه‌کان ده‌زانیت، له‌گه‌ڵ شه‌رابدا ده‌که‌وێته‌ قسه‌کردن و خۆی به‌ فیدای شه‌راب ده‌کات، که مایه‌ی بنه‌رکردنی غه‌م و ناخۆشییه‌کانییه‌تی، بوونی شه‌راب ده‌به‌ستێته‌وه‌ به‌ سه‌رکه‌وتنی کاره‌کانی و پیدانی وزه‌ی زیاتر، شاعیر له‌ خه‌و و بیداریشدا به‌ هه‌بوونی شه‌راب له‌ غه‌م و دهرد دووره‌، پێچه‌وانه‌ی هه‌موو مرۆڤه‌کانه‌ له‌ مه‌سه‌له‌ی شادیی و غه‌مباریدا، چونکه‌ هه‌موو مرۆڤیک له‌ خه‌ودا ده‌که‌وێته‌ حاله‌تی نه‌سته‌وه‌و دووره‌ له‌ هه‌موو غه‌موده‌ردیک و بێئاگایه‌ له‌ جه‌نجالییه‌کانی ژیا‌ن، که چی منوچه‌ری پێیوا‌یه ئه‌گه‌ر له‌ خه‌ویشدا شه‌رابی له‌گه‌ڵا بێت بێ غه‌مه‌، که‌واته‌ به‌بێ شه‌راب له‌ خه‌ویشدا غه‌مباره‌.

ای باده فدای تو همه جان و تن من
خوبست مرا کار به هر جا که تو باشی
کزیخ بکندی ز دل من حزن من
بیداری من با تو خوشسست و وسن من
(منوچهری: 69)

6/1/4 پهسنی چۆنیتی خواردنهوهی مهی و شهراپ:

شاعیر له باسی چۆنیتی خواردنی شهراپدا، باسی یهک شیواز و یهک کهرهستهی خواردنهوه ناکات، بهلکو لهگهڵ ناوهپنانی کهرهسته و شیوازهکانی خواردنهوهدا گریمانیهان بۆ دادهنیت، دهلیت: شهراپهکه له ناو پیک و پهرداغ، یاخود له گۆزه و تاجدایه، یان ئهوهتا به دهستمهوهیه بۆ خواردنهوه، یاخود له دهممدایه، ئهمه نیشانهی ئهوهیه که شاعیر هیچکات دابراو نهبووه له خواردنی مهی و ههمیشه بهردهوام بووه له خواردنهوهی، ئهه بهردهوامبوونهش دهگهپنیتتهوه بۆئوهی که شهراپ لای شاعیر بۆنخۆش بووه، هاوشیوهی بۆنی بوخرکه لهکۆندا چارهسهری کۆکه و ههلامهتی کردووه، شاعیر پهنگی شهراپی چواندووه به مرۆفیکی پهنگ و پوخسار سوور و تهمهناي ئهوه دهکات ئهه پهنگه سووره پهنگی کراسهکهی بیت، چونکه کراس و جل و بهرگی مرۆف له ههموو کهسێک نزیکتره له جهسته و ئهندامهکانیهوه، ئههیش ئارهزووهی ئهوهی کردووه، که نزیکترین کهس له منوچهریهوه شهراپ بیت و دهلیت:

یا در خم من بادی یا در قدح من
یا در خم من هستی و یا در کاسه من
بوی خوش تو همه ساله بخور من باشد
بوی خوش تو همه ساله بخور من باشد
(منوچهری: 69)

7/1/4 غوسلکردن به شهراپ:

شاعیر ئارهزووی ئهوه دهکات له دواي مردنی به شهراپ غوسلی دهریکهن، که ئهههش لهگهڵ ئاینی ئیسلامدا دزهیهکیهکه، داوادهکات گۆرهکەشی لهژیر داری میو، یا تریدا بیت، که سهراچاوهی دروستکردنی شهراپه، ئههه ئهوه دهردهخات شاعیر له دواي مردنیش پاشگهز نهبووهتهوه له خواردنی شهراپ لهسهرمهرگیشدا وهسیت بۆ هاوڕیپانی دهکات، که رپورهسمی کفنکردن و لهگۆرنانی پپچهوانهی ههموو خهلک بیت، لهبری پارچهی کفن، گهلاي سهوزی میو بکهنه کفنی، که نیشانهی

ئاوهدانییه نەک تەنهایی و مەرگی نیوگۆ، لەجیاتى ئاو بۆ شۆردنەوهی لاشەکهى شەرابى سوور بەکاربێنن، بە شەراب لاشەکهى ئاوبەرژێن بکەن، کە لە راستیییدا تەرمیان بە بۆنى عەتر ئاوپررژێن دەکرد، لێرەدا شاعیر بۆنى شەراب لە هەموو بۆنەکانى تر بە خۆشتر دەزانیت و ئەو بۆنە دەبێتە مایەى مۆمیاکردنى شاعیر و مانەوهى تەرمەکهى، وەک خۆی لە نیشتیمانى خۆیدا کە ژێر کەپر و دارى مێوه، لە کۆتایشدا داوا لە خوا دەکات لە دواى مردنیش جوگەیهکی شەرابى پێبەدا، کە ئاماژەیه بە پاداشتەکانى خوا بە موسلمانان لە رۆژى قیامەتدا و دەلێت:

آزاده رفیقان منا من چو بمیرم	از سەرخترین بادە بشوید تن من
از دانە انگور بسازید حنوطم	وز برگ رز سبز دا و کفن من
در سایه رز اندر، گوری بکنیم	تا نیکترین جایی باشد وطن من
گر روز قیامت برد ایزد به بهشتم	جوری می پر خواهیم از زوالمن من
(منوچەرى: ۶۹)	

۲-۴ مەینۆشییە لە قەسیدەى (ساقى و ابادهوه)ى نالەى جودایی مامۆستا (هێمن)دا: ۱/۲/۴ مۆنۆلۆگ:

هێمن لەم قەسیدەبەدا هاوشیوهی چیرۆک و رۆمان تەکنیکی مۆنۆلۆگی پەیرەوکردوو، ئەم تەکنیکەش زیاتر لە گێرپانەوهی چیرۆکەکاندا بەکار دێت، (لە رێگەى ئەم گێرپانەوهیەشەوه خۆینەر بە حەزوخولیا و هەستە شاراوهکانى کاراکتەر ناسنادهبێت، دەتوانیت لە ئاستەکانى بەر لە گوتن تێبگات)، (عەزیز، ۲۰۱۴ : ۴۶). شاعیر لە رێگەى مۆنۆلۆگ و رپووکردنە ساقى لە سەرەتای قەسیدەکەدا، دەیهوێت گوزارشت لە ناخى خۆى بکات و لە شیوهى تکاوداواکردن رپوودەکاتە ساقى، کە بە هانایهوهبێت و بە زووبى پێکی بادەى بۆبھێنیت، چونکە هێمن کړپاری بەردەوامى مەى و کەسى هەمیشە ئامادەى مەیخانەیه، دەبێت کړپارە هەمیشەییەکان زووتر بەرپېخړین، شاعیر لەم مۆنۆلۆگەى لەگەڵ ساقیدا خەمبارى و بارە دەروونیهکەى خۆى و کۆرپى مەیخۆرانى بەیانکردوو، کە جگە لە خودى شاعیر زۆربەى میوانانى مەیخانە شاد و دلخۆشن و ساقیش زیاتر بەلای ئەواندا دەروات و دەلێت:

ساقیا و ابادهوه، و ابادهوه	رپوو لەلای من کە بە جامى بادەوه
موشتەرى وەک من لە مەیخانان کەمن	زۆربەیان شاد و بەکەیف و بېخەمن

تۆش له‌به‌ر ئه‌وه مله‌ورانه ملکه‌چی

ساقیا بۆ کوئ ده‌چی، بۆ کوئ ده‌چی

(هێمن موکریان، ٢٠١٢: ٢٧٦، ٢٨٠)

٢/٢/٤ ئه‌وه که‌سانه کێن مافی خوارنده‌وه‌ی مه‌بیان هه‌یه

هێمنی شاعیر به‌ر له هه‌موو که‌سیک ماف و ره‌وایه‌تی خوارنده‌وه‌ی مه‌ی ده‌گه‌رپنێته‌وه بۆ خود و دو‌الیزمی‌تیک له‌نیوان خود و ئه‌ودا دروستده‌کات، جا وێنه‌ی ئه‌وه کاراکته‌ری ئه‌وه له‌م قه‌سیده‌یه‌دا زیاتر له‌که‌سیکه و کارێکی زیاتری در‌اوه‌ته‌پال، پاکی و ناپاکی، فریشته و دی‌وزمه‌یه‌ک، غه‌مبار و شادی‌ک له‌ نیوان خود و ئه‌ودا ده‌بێنرێت، هه‌میشه هێمن ئه‌وه که‌سانه دوورده‌خاته‌وه له‌ خود، که‌ توانای گه‌یشتن به‌ ئاواته‌کانیان نییه، بێهوده‌ ده‌بن، هێمن پێچه‌وانه‌ی ئایینی ئیسلام له‌م قه‌سیده‌یه‌دا دێته‌گۆ، چونکه‌ ئایینی ئیسلام به‌هیچ شێوه‌یه‌ک رێگای نه‌داوه به‌ خوارنده‌وه و نزیک بوونه‌وه له‌ مه‌ی و شه‌راب، که‌چی هێمن مه‌ی بۆ خود و ئه‌وه‌که‌سانه به‌ حه‌لال ده‌زانیت، که‌ غه‌مبار و دوور له‌ نیشتیمان و نازیزان، هه‌میشه له‌ بێرکردنه‌وه‌دا بێرکردنه‌وه‌ی مرۆفانه و ئازادکردنی نیشتیمان، به‌لام ئه‌وانی تر که‌ راناوی ئه‌وی بۆ به‌کارهاتوو، به‌ هه‌وه‌سباز و بێ غه‌م و بێ بێرکردنه‌وه و گه‌رپه‌دی شوپن حه‌زوئاره‌زووه‌کان ناوده‌بات، هه‌ر له‌به‌ر هه‌مان هۆیه‌ پێی‌وايه ئه‌مانه بۆ گالته‌وه‌گه‌پ دێنه‌ مه‌یخانه، بۆیه با مه‌یخانه به‌م جوړه‌ که‌سانه پرنه‌کرێته‌وه و ته‌مه‌نا ده‌کات مه‌ی بێته‌ ژهر و ئه‌وه ناپاکانه له‌ناوبه‌ریت، شاعیر له‌ رێگه‌ی وشه‌ شیعرییه‌کانییه‌وه ده‌بێته‌ ده‌سه‌لاتدار و موفتی سه‌رده‌م و برپار له‌سه‌ر خوارنده‌وه و دیاریکردنی که‌سه‌کان ده‌دات و ده‌لێت:

لێی حه‌رام بێ ئه‌وه که‌سه‌ی ره‌نگ زه‌رد نییه
بۆچی مله‌ور لێره‌ بینی پیوه‌ نی؟

ئه‌م شه‌رابه‌ ئاله‌ بێ ده‌رد نییه
بۆ که‌سیکه‌ مه‌ی، چزیلکی پیوه‌ نی

(موکریان: ٢٨٦)

ده‌ک به‌ ژه‌هری ماری بێت با‌ده‌و شه‌راب
تیر و تانه‌ی بێ ته‌میزیانی نه‌دی
شوینی دیکه‌ زۆره‌ بۆ گالته‌وجه‌فه‌نگ

ئه‌وه که‌سه‌ی بێکه‌س نییه‌و خانه‌خه‌راپ
ئه‌وه که‌سه‌ی دووری عه‌زیزانی نه‌دی
بۆ ده‌بێت بێت و مه‌یخانه‌ بکات ته‌نگ

(موکریان: ٢٨٧)

۳/۲/۴ مه‌ی و ره‌وینه‌وه‌ی غه‌م و په‌ژاره:

مه‌ی له شیعری هیمندا نه‌ک ته‌نھا خه‌مه‌ره‌وینه، به‌لکو دهرمانی دهردی خه‌مه‌بارانه، شاعیر نایه‌ویت له رینگه‌ی مه‌یه‌وه شادوبه‌خته‌وهر بېت، چونکه نه‌و ژيانه‌ی که له‌م ساقینامه‌یه‌دا ره‌نگیداوه‌ته‌وه هه‌لبژارده‌ی خودی شاعیره و ئامانجی نه‌وه‌یه هېچ نه‌بیت بۆ ساتیکیش دووربیت له غه‌موپه‌ژاره و نه‌و مه‌ینه‌تییانه‌ی رۆژگار، که چه‌شتووپه‌تی، به‌یادی له‌ئامیزگرتنی نیشتیمان و شادبوونه‌وه به‌دۆست و خپزانه‌که‌ی له‌دنیاى مه‌ستیدا به‌و خه‌یالاته‌وه گوزهرېکات و مه‌ینه‌تیبه‌کانی وه‌ک (تیری خه‌م، ئیش و بړکی ژان، سته‌م، زۆرداری بریندار، غوربه‌ت، هاتنی دوژمن، پیری، به‌رداشی زه‌مان، تۆزی به‌دبه‌ختی..هتد.)، که به‌ته‌واوه‌تی بالیان به‌سه‌ر نه‌و تیکسته‌دا کیشاوه، به‌مه‌ی و شه‌راب به‌شیک له هه‌لچوون و خه‌مه‌کانی دابمرکینه‌وه.

لیی حه‌رام بئ نه‌و که‌سه‌ی دهری که‌مه
بۆچی لپی بخواته‌وه به‌رزه ده‌ماغ

نه‌م شه‌رابه‌ تاله‌ دهرمان خه‌مه
بۆ که‌سیکه مه‌ی دلئ پربئ له‌داخ
(موکریانى: ۲۸۶)

۴/۲/۴ په‌سنی ساقی و کۆری مه‌یخۆران:

ساقی و مه‌یگپ له دنیاى ته‌سه‌وف و کۆری مه‌یخۆرانى دنیاىبیشدا وپنه‌ی جوانی و سه‌رچاوه‌ی ئیلهامی شاعیران بووه و مه‌یگپ له زۆربه‌ی شیعره‌ فۆلكلۆرییه كوردییه‌کاندا هه‌بووه، له کۆشکی میران و دهرباره‌کانیشدا ساقی نافرته‌تی جوان و سه‌ماکه‌ر بووه، نه‌گه‌رچی نه‌مه له شیعری تازه و مه‌یخانه‌کانی نه‌و سه‌رده‌می هیمندا له كوردستاندا بوونیان نه‌بووه، به‌لام له‌م قه‌سیده‌یه‌دا ساقی له وپنه‌ی نافرته‌تیکدا خۆی ده‌بینیته‌وه، (عوسمان ده‌شتی) له‌باره‌ی هیمن و ساقیه‌وه ده‌لئیت: ((ده‌ی واوه‌ره، جوړیک سوپنه‌وه‌ی زمانى تیدایه که زیاتر له زمانى ره‌شوکی ناو خه‌لکیدا به‌کارده‌برئیت، دیاره مه‌به‌ست له‌و (وا) یانه، نه‌وه‌یه که شاعیر له‌بری (به‌ره‌و لای من، بۆ لای من) وه‌ره و روو مه‌که‌ره نه‌م لاو نه‌ولا، به‌کاریه‌پناوه، نه‌م جوړی داپشتنه‌ی (وا باده‌وه، وا وه‌رگه‌رئ، وا وه‌ره) یش جوړیک له بانگکردنی به‌رچاوتکا و پارانه‌وه‌ی تیدایه، چونکه باده‌خۆر هه‌ر به‌چاوی تکا و ئومیدوه‌وه دهروانیته‌ باده‌گپ و قه‌تیش گوتاری له‌شیوه‌ی نه‌مر و فرمانی له‌ ئاست به‌کارناهیینی)) (ده‌شتی، ۲۰۰۹: ۴۷-۴۸)، هیمن له سه‌ره‌تای دپره شیعره‌کانیدا راسته به‌شیوه‌ی تکاوپارانوه‌وه دهروانیته‌ ساقی، به‌لام له ناوه‌راستی قه‌سیده‌که‌دا

دیدیکی تر بۆ ساقی دەبیت و بە چاوی بەرژەوهندیخوازەو دەروانیتە ساقی و کۆری مەیحۆرانی مەیحانەش بە ملهوپ و هەوەسباز و فریودەری مرۆفەکان بە زێرپوزیو، پێزنەگر لە هونەر و ئەدەب، پرووی دەمی دەکاتە ساقی و سەرکۆنەى ئەو فریودان و رووکردنە لای کەسانی مەلپەرست و چاوچنۆک و بە هانا نەهاتنەوێى خودی هێمن و پەرەوایزخستنی لە مەیحانەدا، جارێکیتر شاعیر هاوشیووی دەستپێکی قەسیدەکە لە ساقی دەپارێتەو، کە بەو مەیهی دەستی مەست و سەرخۆشی بکات و لەوپەری حالەتی مەستیشدا پشت بە ساقی دەبەستیت، داوای لێدەکات هاوکار و پشتیوانی بێت، بۆئەوێ لە مەیحانە نەکەوێت و نەبیتە جیگای گالتە جارێ کەسانی مەیحانە، کە جیی متمانەى شاعیر نەبوونە، لەوپەری مەستیشدا کە گەیشتنە بەرپادەى ژیریى هونەرمەند، ساقی لە جوانییەکانی بەئاگادێتەو، ئەو مەترسیانەش دیاریدەکات، کە جیگای ترس و لە ناوچوونی جوانییەکانی ساقییە و دەلێت:

ساقیا وا وەگەرپێ وا وەرگەرپێ	پوو لەلای من کە، مەچۆ بۆ سەر پەرپێ
ساقیا بۆ کوێ دەچی بۆ کوێ دەچی؟	تۆش لەبەر ئەو ملهوپانە ملکهچی؟
تۆش بەرەنگ و بوێ ئەوان خواردت فریو	چاوی تۆشی هەلفیریواند زێر و زیو
نامەچۆ جوانی مەچۆ واو مەچۆ	تۆ فریوی زێر و زیوی وان مەخۆ
ئەو هەوەسبازانە جیی متمانە نین	هەر دەزانن گولچین و بەی رنین
واوەرە، دەى واوەرە نێزیک بە لیم	بمەیه مەى، بمەیه مەى تا دەلیم
(مست مستم ساقیا دستم بگير	تا نیفتادم زیا دستم بگير)
(موکریانى: ۲۷۹ - ۲۸۱)	

۵/۲/۴ لەسەر بوون و لەپیشبوونی مەى:

دیارتزین بابەت و زالتزین وشەگەلی نیو ئەم قەسیدەبە بابەتی مەى و پەسنی خواردنەوێى مەى و وینەى ساقی و کەسانی نیو مەیحانەبە، دەستپێک و کۆتاییش بەهەمانشیووە تیشکخستنەسەر مەى و شەرابنۆشییە، مەى لەسەر ووی ماندوو بوون و بێهوبابوونی شاعیرە، دەیهوێت لە رینگای مەستییهو، خودی تێکشکاو زالبکات بەسەر خەم و گلان و شکست و بێتە مرۆفییکی نوێ، هیچ شتیکی لەپیشتر نازانیت، جگە لەمەى بۆ پرکردنەوێى ئەو بۆشاییە، کە دووری و مەنفا لە رۆح و دەروونی هێمندا بەرپای کردوو و هەموو هەولوکوۆششەکانی بۆئەو لە کارداپە، بگاتە کوێستان و هەواری شاعیر و

لهوئ دهستى به مهى بگات، جارێكى تر شوشهى شهراى بشكینیت، راسته هێمن پیر و كه نهف و بئ هیزه و بههۆى مهى و شهرا بهوه هیزی به بهردا دیت و مهى هۆكارى و ره و وزه به خشى شاعیره، بهلام له كۆتاییدا له رێگهى دژیهكى تال و شیرینه وه ماچى شیرینی یار له سه رتر ده زانیت، تاوهك تامى شهراى.

دیم و ده شكینم لهوئ جامى شهراى
ماچى شیرین نایه لیت تامى شهراى
دیم و ناترسم له په رژینی به زى
هه ر په رى سه ركهوت و دپوه زمه به زى
(موكریانى: 286_287)

جیاوازی و لیکچوونهکان لای ههردوو شاعیر:

- 1- مه نوچه رى له پرووى ژيانه وه خو شگوزه ران و به كه یف بووه و شه را بيشى بۆ مه به ستى پابرواردن و خو شيشه كانى ژيان نو شيوه، به لام هێمن پرووت و په جال و ئاواره و دووره نيشتمان بووه، ئامانجى له خو اردنه وهى مهى بۆ ساتيک په وینه وهى خه مه كانى بووه.
- 2- مه نوچه رى به شيك له ساقينامه كانى تايبهت كرده وه به په روارده كردنى ترى بۆ شهراى و په سنى دارى ميوه و رپگای په ز و ترى و ديمه نه سه رنج راکيشه كانى جيگاكانى خو اردنه وه، كه چى هێمن به هيچ شيويه ك خوئ له قه رهى ئەم باسانه نه داوه، ئەوهى تيبينى ده كریت، هێمن كه یفى به كه سانى مه يخانه نه ها تووه و له هه نديك جيگا شدا هپرسده كاته سه ر ساقى.
- 3- منوچه رى خو اردنه وهى شه را بى تايبهت كرده وه به پادشا و ده رباره كان و به نزيكترين كه س و له پيش هه موو شتيكى هه ر دوو دنيا وه ها تووه، به پيچه وانه وه هێمن مهى و شهراى له ده سه لاتدار و بيخه مان هه رامده كات و ماچى شیرینی یار به سه ر شه را بدا ده سه پينيت.
- 4- هه ر دوو شاعیر ئامازه به كه ره سه ته كانى مه ينوشيشى ده كه ن، له وانه: (باده، پياله، سه رخوشى، مه ستى، شهراى، خانه خهراى و چزيلك پپوه نان... هتد.)، ته نها ئەوه نه بيت هێمن به چه ند شيوازيك باسى ساقى و مه يگپ ده كات، كه چى ئەمه له شيعرى منوچه ريدا بوونى نبيه.
- 5- هه ر دوو شاعیر مهى و شهراى به سه رچاوهى په وینه وهى غه م و شادى داده نين، ئەمه له شيعرى منوچه ريدا، پروسه يه كه به رده واميى هه يه، به لام لای هێمن كاتيبه، ئەم بابته ناوه رۆكيكى سياسى هه يه، هه ر دوو شاعیر دپنه سه ر وه سفى په نگی شهراى و به ئالوسوور ده ينه خشين، له پرووى تامه وه لای

ھێمنە تالە، بەلام منوچەرى ئاماژە بە تالى شەراب ناکات و لە ھەندىک شوێنیشدا رەنگەکەى بە سىپى ناودەبات.

ئەنجام:

۱- منوچەرى دامغانى، يەكێكە لە شاعيرانى سەردەمى سامانىيان و پەيرەوى شىوازى خوراسانىي كردو، لەم سەردەمەدا بەھۆى خۆشگوزەرانىي شاعيرەو، بابەتگەلێكى جياوازى لە شيعرەكانيدا بەكارھيئاو، يەكێك لەو بابەتانە مەينۆشيبە.

۲- زۆر بەى توێژەران لەو باوەرەدان، كە مەينۆشيبى لە ئەدەبى فارسيدا لەژێر كاريگەرى ئەدەبى عەرەبیدا بوو، ساقينامە بەشيوەيەكى فەرمى لە ئەدەبىيەتى فارسيدا دەگەرپتەو بەرودكى شاعير، بەلام لاى منوچەرى گەيشتە چلەپۆپە، ئەوھى لەم توێژينەوھەيدا پيگەيشتەين و شايانى شيكردەوھ بوو لەسەر بابەتى ساقينامە لاى منوچەرى برىتى بوون لە (پەسنى رېنگاى باغى تری، لەسەربوون و لەپيشبوونى مەى، شەراب ماىەى سەلامەتیی و ھيشتنەوھى مرۆقەكانە بە جوانی و وەك خۆى، ھيشتنەوھى تەرمەكانيش لەدواى مردن، لەناوبردنى غەم و بەرپاگردنى شادى) بوون.

۳- ھيمن موكرىانى، لەژێر كاريگەرى ئەدەبى فارسيدا، ئەم ساقينامەيەى ھۆنيوھتەو، تيكستىكى لەم شيوەيە لەوھويپيش لە ئەدەبى كورديدا بوونى نيبە، تيكستىكى ليريكيەو لايەنى خود بە ئاشكرا بەسەر تيكستەكەوھ ديارە، ئەم تيكستەش دەگەرپتەوھ بۆ سەردەمى ئاوارەيى و دوور لە نيشتمان و كەسوكار و بەيانگردنى ئەو دۆخە بە قەسیدەيەك.

۴- سەرەراى ئەوھى ئەم تيكستە ناوھرۆكێكى سياسى ھەيە، بەلام تەوھرەى مەينۆشى بالى بەسەر ھەموو تيكستەكەدا پۆشيوھ و سەرەتاو كۆتاي دپرەكە پرن لە بيزە و پيگەھتەكانى (مەى، ساقى خەرابات، مەيخانە بادە...ھتد). ھەموو ئەم ئامرازو كەرەستانە ھۆكارن بۆ دەربرپنى ھەلچونىكى خودى كە گوزارشت بكات لە بابەتە كۆمەلایەتییەكان كە لە رېگەى مەيەو، شيكردەوھ بۆ بابەتەكانى وەكو تايبەتگردنى مەى بۆ كەسانى چەوساوھ و رپووت و رەجال، رەوينەوھى خەمەكان لەرېنگاى مەى و لەپيشبوونى شەراب و گفتووگۆ دوور لە نيشتمان و ئازيزان لەگەل ساقى و دەسەلاتى زۆرداريدا ببنە جيگاي ئەم باسەمان.

۵- گرنگترین بابته هاوبه شه کانی ههردوو شاعیر له هۆنینه وهی ئەم جوړه ساقینامانه دا، له ناوبردنی خه م و په ژاره و گه یشتن به شادیی و کامه رانییه، به لام به شیوازی جیاواز.

لیستی سه رچاوه کان:

به زمانی کوردیی:

کتیب:

- جزیری، مهلا (۱۳۹۳هه تاوی)، دیوان، تهران، پانیز.
- دهشتی، دکتۆر عسمان (۲۰۰۹)، هیمن دهرباره ی ناوه رۆکی سیاسی و کۆمه لایه تی شیعره کانی، چاپخانه ی رۆژهه لات، ههولیر.
- رهسول، عیزه دین مسته فا (۱۹۹۰)، مه لای جزیری شتییک دهرباره ی ژبان و به ره می، ههولیر.
- خه زنه دار، دکتۆر مارف (۲۰۰۲)، میژووی ئەدهبی کوردی، به رگی دووه م، چاپی یه که م. ههولیر.
- محمود، سالار عزیز (۲۰۱۴)، هزی فه لسه فی له شیعی ملای جزیریدا، چاپی یه که م، چاپخانه ی موکریانی، ههولیر.
- موکریانی، هیمن (۲۰۰۵)، دیوان، کوردستان، عیراق.
- موکریانی، هین (۲۰۱۲) دیوان، چاپی یه که م، کوردستانی ئازاد.

نامه ئەکا دیمیه کان:

- روندی، محمد عبدالرحمن (۲۰۰۴) عشق لای ملای جزیری و حافزی شیرازی، نامه ی دکتۆرا، زانکۆی صلاح دین، ههولیر.
- کریم، هیمن (2021) مطالعه تطبیقی خمریات در دیوان حافظ شیرازی و ملای جزیری، نامه ی دکتۆرا، زانکۆی کوردستان، سنه.
- عه زیز، بیستون عارف (۲۰۱۴)، بابته و ته کنیکی خواسترا وه رۆمانی کوردیی باشووری کوردستاندا ((۲۰۰۰-۲۰۱۲))، نامه ی ماسته ر، زانکۆی سلیمانی.
- خلیل، کامه ران ئیبراهیم (۲۰۰۷)، سیمۆلۆژیای زمانی سۆفیگه ری له شیعه رکانی مه لای جزیریدا، نامه ی ماسته ر، زانکۆی صلاح دین، ههولیر.

گوڤاره کان:

- عسمان دهشتی، دکتۆر عسمان (۲۰۰۹)، بنیاتی ئاواز و شیواز له ساقی نامه ی (نالهی جو دایدا)، گوڤاری زانکۆی کۆیه، ژماره 12.

- کریم، دکتۆر فه‌ره‌اد قادر (2012) په‌هه‌ندی ده‌روونی له شیعهره‌کانی هێمندا، مجله‌ کلیه‌ الاداب، العدد 102.
- کریم، دکتۆر فه‌ره‌اد قادر (2019)، فیمینزم له شیعهره‌کانی هێمندا، مجله‌ الاستاذ، للعلوم الاسانیه‌ العدد الخاص بالمؤتمر العلمي السابع.

به‌ زمانی فارسی:

- روح الله، موسوی خمینی (1383)، تحریر وسیله، ترجمه اسلامی، علی قم، دفتر انتشارات: اسلامی.
- ابن رسول، سید محمد رضا (1385)، مقایسه خمیات عری و فارسی (رودکی و ابونواس)، فصلنامه تخصصی ادبیات فارسی دانشگاه آزاد مشهد، شماره 9، بهار.
- حیدری، رسول (1393)، تحلیل و بررسی باده و باده‌گساری در دیوان رودکی، منوچهری و خاقانی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه ولی عصر، رفسنجان
- خسروی، حسین (1386)، منوچهری و شعر عرب، نشریه ادبیات تطبیقی جیرفت، شماره 3، پاییز.
- زرین کوب، عبدالحسین (1363)، سبیری در شعر فارسی، تهران: نوین.
- محجوب، محمد جعفر (1345). سبک خراسانی در شعر فارسی، تهران: فردوس.
- منوچهری دامغانی، ابوالنجم (1338)، دیوان، به کوشش محمد دبیرسیاقی، تهران: زوار
- نجاریان محمدرضا و کهدویی، محمداکرم (1390)، نگاه شاعرانه رودکی و ابونواس به خمیات، نشریه ادبیات تطبیقی (ادب و زبان نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی کرمان)، دوره 2، شماره 4-
- حمیدی، خدیجه (1392)، نقد و بررسی خمیه‌سراییی در دیوان‌های رودکی، منوچهری، عطار و خاقانی، پایان نامه کارشناسی ارشد دانشگاه کاشان، دانشکده ادبیات و علوم انسانی.
- مرادیانی، طیبه (1388)، « بررسی و مقایسه خمیات ابن فارض مصری و حافظ شیرازی»، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات عربی دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه کردستان.

Analyzing and Combating Drinking Liquor in “Bartender” of Hemin Mukeriany with Two Poems of Drinking Liquor of Manuchari Damghani

Hemn Karim M. Salih

Department of Kurdish Language, College of Education, Sharazwr at Halabja University, Halabja, Kurdistan Region, Iraq

hemn.kareem@uoh.edu.iq

Mariwan Hussein Farhan

Department of Kurdish Language, College of Education and Language, Charmo University, Sulaimani, Kurdistan Region, Iraq

Marewan.husen@charmouniversity.org

Keywords: Wine, Drinking, Hemn Mukriani, Menuchhri Damghani.

Abstract

Wine and drinking as important themes have always had clear reflections in the world of literature. Poets demonstrate their excessive zeal to the assemblage of wine and drinking. This type of literature originates from Persian literature with Rudaki and keeps being one of the underlying themes until reaches the top with Damghani. In Kurdish literature, Wine-purely secular meaning – as a dominant and pivotal theme starts with Hemn Mukryani. For thus reason Hemn is appointed among other Kurdish poets for this study. This article addresses this question, how wine and drinking reflect in both Poet's work. In a descriptive way, this article analyses a poem of Hemn and two poems of Damghni as materials of the study. Mutual aspects of wine and drinking can be noticed in their poems. Like Damghani, Hemn uses wine to take pleasure and as sort of escapism from difficulties of life.

المخلص

يعد موضوع الخمر واحتساءه من المواضيع المهمة، التي لها مكانة وحضور في آداب الشعوب، فمجالس شرب الخمر ولذة نشوته موضع اهتمام الكثير من الشعراء، ففي الادب الفارسي يعود ظهور هذا النوع من الادب الى الشاعر (رودكي)، وعند الشاعر (دامغاني) يصل الى قمة الابداع والجمال، وفي الادب الكوردي يعد الشاعر (هيمن موكرياني) من ابرز شعراء الكورد يعبر اهتماما كبيرا بالخمر وشربه من حيث المعنى الدنيوي، وهو سبب اختيارنا له في اجراء هذا البحث.

ان السمات والخصوصيات المشتركة بين (دامغاني) و(هيمن) في هذا النوع من الادب ونسج هكذا نوع من النظم، واستعمال الخمر للخلاص من معاناة الحياة اليومية، اي مدى انعكاس هذه الظاهرة في شعر الشعارين؟ موضع تساؤل لدى الباحثين.

يعتمد البحث المنهج الوصفي التحليلي ومقارنة احدى قصائد (هيمن) بقصيدتين ل(دامغاني) كاحدى ادوات البحث، والنتائج تؤشر الى ان وصف الخمرة ومجالس شربها لغرض الخلاص من هموم الحياة الفانية والوصول الى السعادة والنشوة واللذة، من السمات المشتركة في قصائد الخمر لهذين الشعارين.